

Sygn. akt V CNP 17/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi M. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w J. z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa A. U.

przeciwko M. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2019 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) zasądza od skarżącego na rzecz A. U. kwotę 450 (czterysta
pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym. Pozwala zakwestionować prawomocny wyrok rażąco i oczywiście sprzeczny z prawem, który wyrządził skarżącemu szkodę. Służy uzyskaniu prejudykatu niezbędnego do dochodzenia odszkodowania od Skarbu Państwa w odrębnym postępowaniu (art. 417¹ § 2 k.c.; por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, oraz 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna spełniać określone wymagania. Niedopełnienie któregośkolwiek z nich stanowi brak istotny, nienaprawialny w trybie usuwania braków formalnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2018 r., II CNP 57/17, i 13 lipca 2017 r., I CNP 3/17).

Skarga pozwanego, wniesiona od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 4 października 2018 r., nie spełnia wymagań art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżący ograniczył się do wskazania, że wyrok ten jest prawomocny i po jego wydaniu nie mógł on wnieść - bo nie było ku temu podstaw - skargi kasacyjnej ani skargi o wznowienie postępowania, jak też powództwa opozycyjnego. Nie wykazał natomiast niemożności zaskarżenia kwestionowanego wyroku skargą nadzwyczajną wprowadzoną do obowiązującego prawa z mocą od 4 kwietnia 2018 r., chociaż skargę o stwierdzenie niezgodności tego wyroku z prawem wniósł już po dniu 3 kwietnia 2018 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 r., III CNP 19/18 i cytowane w nim orzeczenia).

Wskazany brak stanowi podstawę odrzucenia skargi (zob. oprócz orzeczeń wyżej cytowanych, także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, i 8 stycznia 2019 r., II CNP 47/18).

Mając to na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę, a o kosztach postępowania wywołanego jej wniesieniem

orzekł zgodnie z art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 pkt 3 i § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

jw